

til denne hans Ide. Først i Gaar fik han af mig at vide, at jeg er tilbøjelig til at tro, at der vil være Stemning for at acceptere den Tanke at fastsætte en Afgift i Forhold til Indtægten af de offentlige Bekendtgørelser. Men den ærede Minister er i en Vildfarelse, naar han deraf tog Anledning til i Gaar at svare, at han glædede sig ved at erfare, at vi fandt hans Ide god. Nej, det gøre vi slet ikke, i alt Fald ikke adskillige af os. Jeg for min Part finder den aldeles ikke god. Jeg finder den meget middelmadig. Det synes mig at være en meget angribelig Maalestok for Afgiftens Fastsættelse. Men jeg finder paa den anden Side, at noget er bedre end intet. Jeg finder det bedre at naa til Enighed om en eller anden Afgift fremfor Aaringer igennem at blive ved at hævde hver sit og ikke naa til nogen som helst Afgørelse. Derfor vilde ogsaa jeg hellere gaa ind paa den ærede Ministers Princip fremfor slet intet at opnaa. Men selv om vi acceptere den Basis, at Afgiften skal sættes i Forhold til Indtægten af de retslige og offentlige Bekendtgørelser, saa bliver der endda det Spørgsmaal at afgøre, til hvor stor en Kvotadel Afgiften skal sættes. Den ærede Minister nævnte i Finansudvalget Halvdelen, men tilføjede, at det kunde der forhandles om. Det vilde utvivlsomt stemme mere med Folketingets Opfattelse, saaledes som den tidligere er kommen til Orde, om man satte Afgiften til det hele Beløb. Da vi for 5 Aar siden forhandlede om Berlingske Tidendes Privilegium, foreslog Finansudvalget enstemmig en Afgift af 40,000 Kr., og den stemmer, efter hvad den ærede Minister selv har oplyst, omtrent med Bladets Indtægt af de offentlige Bekendtgørelser. Dette var den Gang Folketingets Standpunkt. Det var Regeringen, den daværende Indenrigsminister, som paa egen Haand satte Afgiften ned til Halvdelen. Men netop denne Ting og andre Ting var det, vi skulle have talt nærmere om mellem 2den og 3die Behandling for at søge at naa til Enighed. Disse Forhandlinger have nu Ministeren afbrudt, idet han i Mellemtiden har afgjort Sagen paa egen Haand. — Endvidere tilføjer saa den meget ærede Minister, at han ogsaa har taget Hensyn til de Ønsker, som kom til Orde i Finansudvalget om, at Privilegiet ikke maatte meddeles paa lang Tid, at det kunde komme i Kollision med en eventuel almindelig ny Ordning af de privilegerede Tidenders hele Stilling. Men ogsaa paa dette Punkt er det, mildt sagt, en Overdrivelse af den ærede Minister, at han har

gjort noget, som kan siges just at være en særlig Imødekommenhed over for Finansudvalget. Han omtalte i Gaar, at han nylig har sendt en Skrivelse til Finansudvalget med Svar paa de af Udvalget gjorte Spørgsmaal, hvilken Skrivelse jeg nu har modtaget paa Bureauet i Gaar Aftes; den er dateret den 12te Januar. Deri meddeles blandt andet, at det ny Privilegium er givet som „gældende indtil videre“, dog længst indtil Udgangen af Aaret 1915. En af de Ting, vi havde ønsket oplyst, var, paa hvor lang Tid de nu bestaaende Privilegier ere givne. Der svares, at de alle ere givne som gældende „indtil videre“, dog længst paa en vis Tid, nemlig Privilegiehaverens eller hans og hans Enkes Levetid. Med andre Ord, det maa siges at fremgaa heraf, at Regeringen er uberettiget til overhovedet at give disse Privilegier paa andre Vilkaar end som gældende „indtil videre“. I Henhold til Grundlovens § 27 kan Regeringen kun udstede saadanne Bevillinger, som enten ifølge de før 5te Juni 1849 gældende Regler ere i Brug, eller som ere hjemlede ved en senere Lov. Da det nu aabenbart maa antages, at det ikke før Grundloven af 5te Juni 1849 har været brugeligt at udstede Avisprivilegier paa andre Vilkaar end „indtil videre“, saa kunne slige Privilegier heller ikke nu gives af Regeringen paa andre Vilkaar. Et hvilket som helst af disse Privilegier gælder saaledes kun fra Dag til Dag og kan ganske efter Regeringens Forgodtbefindende tages tilbage naar som helst. Naturligvis vil der paa den anden Side altid blive taget Billighedshensyn, og naar der i Bevillingen tilføjes: „dog længst til 1915“, vil det betyde, at naar Bevillingshaverens Adfærd eller andre Omstændigheder ikke give særlig Anledning dertil, vil Regeringen ikke gøre Brug af den Ret, som den juridisk og formelt har. Det er noget andet. Altsaa ved at indføre den Bestemmelse i Bevillingen, at den til enhver Tid kan tages tilbage, har Ministeren ikke vist Finansudvalget nogen Opmærksomhed, der gør ham fortjent til særlig Anerkendelse; han har gjort det, fordi han simpelthen har været uberettiget til at gøre noget andet. Derimod har han indført en anden Bestemmelse, der, hvis den overhovedet har nogen Betydning, snarest maatte have den ligesom at antyde, at Regeringen ikke har uindskrænket Tilbagekaldelsesret over for Bevillingshaverne. Det hedder nemlig, at „Bevillingshaverne skulle være pligtige til at underkaste sig Forandring i den fastsatte Afgift, for saa vidt som der maatte blive fastslaaet en al-